Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεία

Περίοδος Ε'.—Τόμ. 9ον — Ἐν Ἀθήναις, 23 Νοεμβρίου 1902 — Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 47

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξέπληττεν ἰδιαιτέρως τὸν Τζὼν-Κόρτ, ἦτο ἡ μετὰ τοῦ βαγδδικοῦ λεξιλογίου ἀνάμιξις μερικῶν κογγικῶν λέξεων, δέκα ἢ δώδεκα. Τοῦτο δὲν ἐμαρτύρει ὅτι οἱ Βάγδδοι εἶχον ἤδη ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνίαν πρὸς τὰς φυλὰς τοῦ Οὐμπάγκη, ἢ τοὐλάχιστον μὲ κάποιον κάτοικον τοῦ Κόγγου, οὐδέποτε ἐπιστρέψαντα εἰς τὴν πατρίδα του ; . . . Ἡ ὑπόθεσις ἦτο ἀρκετὰ εὔλογος. Ἐκτὸς τούτου, καὶ μερικαὶ λέξεις γερμανικαὶ ἐξέφευγον κάποτε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Λὸ-Μάϊ, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τόσῳ κακὴν προφοράν, ὥστε δυσκόλως ἠδύνατό τις νὰ τας ἀναγνωρίσῃ.

Τοῦτο ἦτο διὰ τὸν Τζὼν-Κόρτ ἐντελῶς ἀνεξήγητον. Τῷ ὄντι, ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς καὶ οἱ Βάγδδοι συνεκοινώνησαν ἤδη, ἦτο πιθανὸν ὅτι οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶχον ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνίαν καὶ μὲ τοὺς Γερμανοὺς τοῦ Κάμερουν . . . . Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ Ἀμερικανὸς καὶ ὁ Γάλλος δὲν θὰ εἶχον τὰ πρωτεῖα τῆς ἀνακαλύψεως. Μολονότι ὁ Τζὼν Κόρτ ὡμίλει ἀρκετὰ εὐχερῶς τὴν γερμανικήν, δὲν ἔλαβεν εὐκαιρίαν νὰ την μεταχειρισθῇ ποτέ, διότι ὁ Λὸ-Μάϊ δὲν ἐγνώριζεν εἰμὴ δύο ἢ τρεῖς λέξεις.

Μεταξὺ τῶν φράσεων, τὰς ὁποίας εἶχον δανεισθῇ ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ Κόγγου, τὸ Μζέλο-Τάλα-Τάλα, δι' ἧς ἐσήμαινον τὸν ἄρχοντα τῆς φυλῆς, ἦτο ἡ συνηθεστέρα. Γνωρίζομεν πόσον ἦτο μεγάλη ἡ ἐπιθυμία τῶν δύο φίλων, νὰ γίνουν δεκτοὶ ὑπὸ τῆς Αὐτοῦ ἀοράτου Μεγαλειότητος. Κάθε φορὰν ποὺ ἐπρόφεραν τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις, ὁ Λὸ-Μάϊ ἐχαμήλωνε τὴν κεφαλήν, εἰς ἐκδήλωσιν βαθυτάτου σεβασμοῦ. Ἐκτὸς τούτου, ὁσάκις ὁ περίπατός των τοὺς ἔφερε πρὸ τῆς βασιλικῆς καλύβης, ἂν ἐξεδήλουν διάθεσιν νὰ εἰσέλθουν, ὁ Λὸ-Μάϊ τοὺς ἐσταματοῦσεν ἀποτόμως, τοὺς ὤθει πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, τοὺς παρέσυρε δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ. Μὲ τὸν τρόπον τοῦτον τοῖς ἔδιδε νὰ ἐννοήσουν, ὅτι οὐδεὶς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερβῇ τὴν φλιὰν τῆς ἱερᾶς κατοικίας.

Λοιπόν, τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, ὀλίγον πρὸ τῆς τρίτης ὥρας, ὁ νγκόρος ἢ νγκόρα καὶ τὸ νγκορόπουλον ἦλθον πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ Κάμη καὶ τῶν συντρόφων του.

Καὶ ἐν πρώτοις, ἀξιοπαρατήρητον ἦτο, ὅτι ἡ οἰκογένεια εἶχε στολισθῇ μὲ τὰ ὡραιότερά της φορέματα. Ὁ πατὴρ ἔφερεν εἰς τὴν κεφαλὴν κάλυμμα μὲ πτερά· ἡ μήτηρ μερικὰ πράσινα φύλλα εἰς τὴν κόμην καὶ εἰς τὸν λαιμὸν περιδέραιον ἀπὸ χάνδρες· τὸ παιδίον ἐλαφρὸν περίζωμα, δεμένον περὶ τὴν ὀσφύν, «τὰ κυριακάτικά του» καθὼς εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

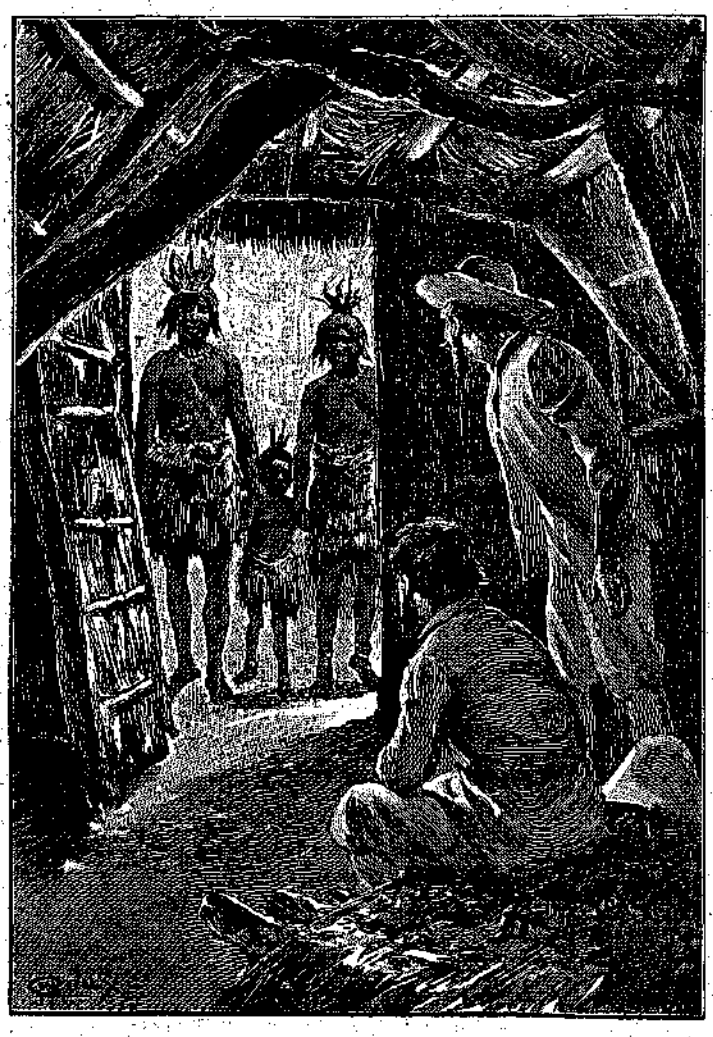

« Τί σημαίνει αὐτό ; . . . » (Σελ. 369, στήλ. γ'.)

Καὶ βλέπων αὐτούς, στολισμένους οὕτω καὶ τοὺς τρεῖς, ἀνέκραξε :

— Τί σημαίνει αὐτό ; . . . Μήπως τοῖς ἦλθεν ἰδέα νὰ μας κάμουν ἐπίσημον ἐπίσκεψιν ;

— Σήμερα θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο ἑορτή, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ. Πρόκειται λοιπὸν νὰ ἑορτάσουν καμμίαν Θεότητα ; .... Αὐτὸ εἶνε σπουδαῖον, διότι θὰ ἔλυε τὸ ζήτημα τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος.

Πρὶν τελειώσῃ τὴν φράσιν του, αἱ λέξεις αὗται τοῦ Λὸ-Μάϊ ἦλθον ὡς ἀπάντησις :

— Μζέλο - Τάλα - Τάλα.

— Ὁ Μπάρμπα-Καθρέπτης ! μετέφρασεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

Καὶ ἐξῆλθε τῆς καλύβης, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν Βάγδδων διήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Πλήρης ἀπογοητευσις, διότι ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ δὲν εἶδεν οὔτε τὴν σκιὰν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ! Ὁ

πωξδήποτε ἐβεβαιώθη ὅτι τὸ Νγκάλα εὑρίσκετο εἰς κίνησιν. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη συνέρρεε πλῆθος τόσον φαιδρὸν καὶ τόσον στολισμένον, ὅσον καὶ ἡ οἰκογένεια Λὸ-Μάϊ. Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία, ἄλλοι ἐβάδιζαν σοβαρῶς πρὸς τὴν δυτικὴν ἐσχατιὰν τοῦ χωρίου, ἄλλοι ἐκρατοῦντο ἐκ τῶν χειρῶν ὡς χορευταὶ συρτοῦ, ἄλλοι ἐπηδοῦσαν ὡς πίθηκοι ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον.

— Κάτι ἔκτακτον συμβαίνει! ἐδήλωσεν ὁ Τζὼν Κὸρτ, σταματῶν παρὰ τὴν φλιὰν τῆς καλύβης.

— Θὰ ἰδοῦμε, ἀπεκρίθη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

Καὶ, ἐπανελθὼν πρὸς τὸν Λὸ-Μάϊ:

— Μζέλο-Τάλα-Τάλα; ἐπανέλαβεν ἐντόνως καὶ ἐρωτηματικῶς.

— Μζέλο Τάλα-Τάλα! ἀπήντησεν ὁ Λὸ-Μάϊ, σταυρόνων τὰς χεῖρας καὶ κλίνων τὴν κεφαλήν.

Ὁ Τζὼν Κὸρτ καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἐσχημάτισαν τὴν ἰδέαν, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου μετέβαιναν νὰ χαιρετήσουν τὸν ἀόρατον βασιλέα των, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἐβράδυνε βεβαίως νὰ παρουσιασθῇ ἐν ὅλῃ του τῇ δόξῃ.

Ὁ Τζὼν Κὸρτ καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, αὐτοὶ δὲν εἶχον ἐπίσημα ἐνδύματα νὰ φορέσουν. Εἶχον ἀπομείνῃ μὲ τὴν κυνηγετικὴν των στολήν, ἀρκετὰ τριμμένην καὶ ἀρκετὰ λερωμένην, καὶ μὲ τὰ ἀπρόρρυχά των, τὰ ὁποῖα διετήρουν ὅσῳ τὸ δυνατὸν καθαρά. Κατὰ συνέπειαν, κανένα στολισμὸν δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν πρὸς τιμὴν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητός, καί, ὅταν ἡ οἰκογένεια Λὸ-Μάϊ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς καλύβης, τὴν ἠκολούθησαν ὡς ἦσαν, μετὰ τοῦ Λάγκα.

Ὅσον διὰ τὸν Κάμην, ἐπειδὴ δὲν εἶχε καμμίαν ὄρεξιν νὰναμιχθῇ μὲ τὸ ἀγελαῖον ἐκεῖνο πλῆθος, «ἔμεινε μόνος εἰς τὸ σπίτι.» Ἐκεῖ ἠσχολεῖτο ταξιθετῶν τὰ σκεύη, ἐπιβλέπων τὴν ἑτοιμασίαν τοῦ γεύματος, καθαρίζων τὰ πυροβόλα ὅπλα. Ἔπρεπε νὰ τα ἔχῃ ἑτοιμα διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, διότι ἐπλησίαζεν ἴσως ἡ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ γίνῃ χρῆσις αὐτῶν.

Ὁ Τζὼν Κὸρτ λοιπὸν καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἠκολούθησαν τὸν Λὸ-Μάϊ διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ ἀναστάτου Νγκάλα. Ὁδοί, κατὰ τὴν ἀκριβῆ σημασίαν τῆς λέξεως, δὲν ὑπῆρχον. Αἱ καλύβαι ἦσαν ἐσπαρμέναι ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀτάκτως, ἀκολουθοῦσαι τὴν διάταξιν τῶν δένδρων, ἢ μᾶλλον τῶν χορυφῶν, αἱ ὁποῖαι τὰς ἐστήριζαν καὶ τὰς ἐσκίαζαν.

Τὸ πλῆθος ἦτο ἀρκετὰ πυκνόν. Χίλιοι τοὐλάχιστον Βάγδδοι διευθύνοντο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Νγκάλα, ὅπου ὑπῆρχεν ἡ βασιλικὴ καλύβη.

— Ὁμοιάζουν ἐντελῶς μὲ πλῆθος ἀνθρώπινον, παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κὸρτ. Τὰ αὐτὰ ἀκριβῶς κινήματα, αἱ αὐταὶ χειρονομίαι πρὸς ἔκφρασιν χαρᾶς, αἱ αὐταὶ κραυγαί.

— Οἱ μορφασμοί ὅμως, προσέθεσεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, συνδέουν τοὺς πρωτογενεῖς αὐτοὺς μὲ τὰ τετράχειρα!

Τῷὄντι, οἱ Βάγδδοι, οἱ συνήθως σοβαροὶ καὶ ἐπιφυλακτικοί, οὐδέποτε ἐδείχθησαν τόσον ζωηροί, τόσον διαχυτικοί, τόσον σπάταλοι εἰς μορφασμούς. Ἀλλ' ἐξηκολούθουν νὰ δεικνύουν τὴν αὐτὴν ἀνεξήγητον ἀδιαφορίαν πρὸς τοὺς ξένους, πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν ἐφαίνοντο δίδοντες τὴν παραμικρὰν προσοχήν, — προσοχήν, ἡ ὁποία θὰ ἦτο ἀρκετὰ αὐθάδης καὶ ὀχληρὰ παρὰ τοῖς Δένκας, τοῖς Μομπουττοῦ καὶ ταῖς ἄλλαις φυλαῖς τῆς Ἀφρικῆς. Τοῦτο δὲν ἦτο βέβαια πολὺ «ἀνθρώπινον»!

Μετὰ μακρὸν περίπατον, ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ ὁ Τζὼν Κὸρτ ἔφθασαν εἰς τὴν μεγάλην πλατεῖαν τοῦ Νγκάλα, τὴν ὁποίαν περιέφραττον τὰ πλευταῖα πρὸς θυσμὰς δένδρα. Ἐκεῖ εὑρίσκετο τὸ βασιλικὸν Ἀνάκτορον, διαφαινόμενον ἐν τῷ μέσῳ κλάδων καὶ φυλλωμάτων. Πρὸ αὐτοῦ ἦσαν παρατεταγμένοι οἱ πολεμισταί, πάνοπλοι, φοροῦντες δέρματα ἀντιλόπης δεμένα μὲ κισσούς, καὶ ἀντὶ κράνους, κεφαλὰς κερασφόρων ζώων.— πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τοὺς ἔκαμνε νὰ ὁμοιάζουν μὲ ἀγέλην. Ὁ ἀρχηγὸς Ράτζη, φορῶν κεφαλὴν βουβάλου, μὲ τὸ τόξον ἐπ' ὤμου, τὸν πέλεκυν εἰς τὴν ζώνην καὶ τὸ ρόπαλον εἰς τὴν χεῖρα, ἵστατο πρὸ τοῦ βαγδδικοῦ στρατοῦ.

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἶπεν ὁ Τζὼν Κὸρτ, ὁ βασιλεὺς ἑτοιμάζεται νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ στρατεύματά του.

— Καὶ ἂν δὲν ἐξέλθῃ, ὑπέλαβεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, σημαίνει ὅτι οἱ πιστοί του ὑπήκοοι οὐδέποτε τὸν βλέπουν. Αὐτὸ βέβαια τοῦ δίδει γόητρον καὶ κάμνει νὰ τὸν λατρεύουν ἀκόμη περισσότερον. Καὶ ὁ Θεὸς ἐπίσης εἶνε ἀόρατος.

Τότε ἐστράφη πρὸς τὸν Λὸ-Μάϊ καὶ διὰ νεύματος τῷ ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν ταύτην:

— Ὁ Μζέλο-Τάλα-Τάλα θὰ ἔβγῃ ἔξω;

Ὁ Λὸ-Μάϊ ἀπήντησε διὰ νεύματος καταφατικοῦ, ὡς ἂν ἤθελε νὰ εἴπῃ:

— Ναί... ἀργότερα.

— Ἀδιάφορον, εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ φθάνει νὰ μας ἐπιτραπῇ νὰ τενίσωμεν ἐπιτέλους τὸ σεπτόν του μούτσουνον!

— Ἐν τῷ μεταξύ, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κὸρτ, ἂς μὴ χάσωμεν τίποτε ἀπὸ αὐτὸ τὸ θέαμα.

Τὸ μέσον τῆς πλατείας, ἐντελῶς ἐλεύθερον ἀπὸ δένδρα, εἶχεν ἔκτασιν ἡμίσεως περίπου ἑκταρίου. Τὸ πλῆθος συνέρρεεν ἐδῶ, μὲ σκοπὸν βέβαια νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἑορτήν, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ ἀνώτατος Ἄρχων θὰ παρουσιάζετο εἰς τὴν φλιὰν τοῦ Ἀνακτόρου του. Καὶ τότε τί θὰ ἔκαμναν ἀρά γε;... Θὰ ἔπιπτον πρηνεῖς ἐνώπιόν του; θὰ τὸν ἐπροσκυνοῦσαν, θὰ τὸν ἐλάτρευαν ὡς Θεόν;

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΦΙΛΗΝ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 363)

Ἡ κυρία Ἀγγελοπούλου, ὑπανδρεύσασα ὅλας της τὰς θυγατέρας καὶ μείνασα μόνη, εἶχε δεχθῆ νὰ ποτελέσῃ μέλος μιᾶς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς, χωρὶς νὰ προβλέπῃ τὰς συνεπείας, τὰς ὁποίας ἡ ἀπόφασις αὕτη θὰ εἶχεν ἐπὶ τοῦ βίου της. Καὶ ἤδη, μετὰ πενταετῆ δρᾶσιν, ἔβλεπε ναυξάνωνται καθημερινῶς αἱ φροντίδες, αἱ ὁποῖαι ἐν μέρει ἐπεβάλλοντο ἀφ' ἑαυτῶν εἰς τὸν νοῦν της καὶ εἰς τὴν καρδίαν της.

Ἐξετάζουσα τὰ πτωχὰ παιδία τοῦ Σχολείου, τὸ ὁποῖον ἐπροστάτευε, παρετήρησεν ὅτι πολλὰ ἐξ αὐτῶν ὑπέφεραν ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν ἀέρος καθαροῦ καὶ καλῆς τροφῆς, καὶ ὅτι ζῶντα πάντοτε εἰς ἀνθυγιεινὰ οἰκήματα, εἰς στενοὺς δρόμους, εἰς σκοτεινὰς καὶ δυδώδης αὐλάς, ἀνεπτύσσοντο κακεκτικὰ καὶ ἀδύνατα.

Κατ' ἀρχὰς ἐστειλε δι' ἐξόδων της τρία παιδάκια ὀρφανὰ εἰς μίαν μακρινὴν ἐξοχήν. Ἐπανῆλθον ἀπὸ ἐκεῖ μεταμορφωμένα, μὲ ροδοκόκκινα πρόσωπα, μὲ σημαντικὴν αὔξησιν τοῦ βάρους των, μὲ ὄρεξιν τὴν ὁποίαν οὐδέποτε εἶχον γνωρίσῃ. Τοῦτο ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ συστηματοποιηθῇ ἡ ἀποστολὴ τῶν ἀσθενικωτέρων παιδίων εἰς τὴν ἐξοχήν, κατὰ τὰς διακοπάς, καὶ πολλαὶ κυρίαι κατέβαλλον ἀπὸ κοινοῦ τὰπαιτούμενα χρήματα. Ἔπειτα παρετηρήθη, ὅτι τὰ περισσότερα τῶν προστατευομένων παιδίων δὲν εἶχαν ἐπαρκῆ καὶ κατάλληλα ἐνδύματα, καὶ ἡ κυρία Ἀγγελοπούλου ἵδρυσεν ἐν Ἐργαστήριον ὑπὲρ τῶν μικρῶν ἀπόρων.

Πολλαὶ κυρίαι ἐμοιράσθησαν κατ' ἀρχὰς τὴν ἐργασίαν, ἀλλ' ὁ ζῆλός των βαθμηδὸν κατέπεσεν, ἡ δὲ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς μετ' ὀλίγον εὑρέθη σχεδὸν μόνη καὶ ἀβοήθητος. Αὐτὴ συνέλεγε τὰς πληροφορίας περὶ τῶν πτωχῶν παιδίων, αὐτὴ ἐκράτει τὴν ἀλληλογραφίαν μὲ τοὺς χωρικούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐστέλλε τὰ ἀσθενῆ, αὐτὴ ἐρρόντιζε περὶ τῆς διανομῆς τῶν ἐνδυμάτων, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἐμάζευε τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα. Αἱ δυνάμεις τῆς γηραιᾶς κυρίας μόλις ἐπήρκουν διὰ τὰς πολλαπλᾶς αὐτὰς φροντίδας, καὶ ἂν κατεγίνετο καὶ εἰς τὴν ἀνθοκομίαν, τὸ ἔκαμνε διὰ ναναπαύῃ ὀλίγον τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν χεῖρά της, τὴν κουρασμένην ἀπὸ τὸ γράψιμον.

Τὴν ὡρισμένην ὥραν, ἡ κυρία Ἀγγελοπούλου ἐπεσκέφθη τὴν κυρίαν Παυλίδου. Αὕτη, πρὸς τὴν ὁποίαν τὸ κοράσιον εἶχεν ἀνακοινώσῃ τὴν αἰνιγματώδη πρότασιν τῆς γηραιᾶς κυρίας, ἐννόησε μὲν εὐθὺς περὶ τίνος πρόκειται, ἀλλὰ δὲν ἤξευρε καὶ τί εἴδους ὑπηρεσίας ἠμποροῦσε νὰ προσφέρῃ μικρὰ βοηθός, χωρὶς νεῖραν...

— Ὑπηρεσίας παντὸς εἴδους, ἀγαπητὴ κυρία, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ἀγγελοπούλου. Καὶ ἡ πρώτη θὰ εἶνε, ὅτι θὰ μου χορηγῇ κάποτε τὴν συντροφιάν της, ὅτι θὰ γίνῃ ἡ μικρά μου φίλη. Εἶνε στιγμαί, ποῦ ἔχω μεγάλην ἀνάγκην συντροφιᾶς· μία καλὴ συνομιλία, ἐκμυστηρεύσεις χαριτωμέναι ὅπως αἱ πρωϊναὶ τῆς Μαρίας, θὰ ὠφελοῦσαν πάρα πολὺ μίαν ἔρημην γρηάν, ἡ ὁποία κινδυνεύει νὰ γίνῃ παράξενη ἀπὸ τὴν μοναξιάν της.

Ἡ κυρία Παυλίδου ἠθέλησε νὰ κάμῃ ἐν φιλοφρόνημα· ἀλλ' ἡ κυρία Ἀγγελοπούλου τὴν διέκοψεν ἀμέσως:

— Ὄχι, ἀγαπητή μου κυρία, ὄχι κολακείας! Σᾶς ἐξομολογοῦμαι εἰλικρινῶς ὅτι ἔρχομαι 'στὸ σπίτι σας ὡς ἱκέτις... Αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἡ γραμματεύς μας ἀπουσιάζει καὶ ἔχω πάρα πολλὰς ἐργασίας. Ἂν ἡ δεσποινὶς Μαρία, ἡ ὁποία μοῦ φαίνεται κάπως στενοχωρημένη ἀπὸ τὴν ἀργίαν, ἤθελε νὰ μου χορηγήσῃ καὶ κάποιαν ὑλικὴν βοήθειαν, θὰ τὴν εὐγνωμονοῦσα πολύ. Ἡ γραφικὴ ἐργασία, ξεύρετε, δὲν μας λείπει ποτέ· πάντα θὰ χρειασθῇ νὰ σταλῇ καμμία ἐγκύκλιος, νὰ ἑτοιμασθοῦν φάκελλοι, νὰ γραφοῦν διευθύνσεις, νὰ κολληθοῦν γραμματόσημα, νὰ γίνουν ἀντίγραφα...

— Ἡ Μαρία μου ἔχει ἀρκετὰ ἄσχημον γράψιμον, καὶ ἡ ὀρθογραφία της δὲν εἶνε ἄμεμπτος...

— Ἡ ὀρθογραφία τῶν χωρικῶν, μὲ τοὺς ὁποίους ἀλληλογραφοῦμεν, δὲν εἶνε καλλιτέρα... Μὴ νομίσετε ὅμως, ὅτι θέλω νὰ μεταβάλω τὴν ἀγαπητήν μας Μαρίαν εἰς γραφομηχανήν!.. Αἱ Κυρίαι τῆς Ἐπιτροπῆς ἔχουν μεγάλα σχέδια: θὰ κάμουν Λαχεῖον, Ἀγοράν. Παιδικὴν ἑορτήν... Τὸ πρᾶγμα δὲν ἀπεφασίσθη ἀκόμη ὁριστικῶς· τὸ μόνον βέβαιον εἶνε, ὅτι θὰ συνέλθουν πολλὰ κοράσια καλῶν οἰκογενειῶν, καὶ θὰ ἐνδύσουν κοῦκλες καὶ θὰ κάμουν διάφορα χειροτεχνήματα. Θὰ λάβῃ μέρος καὶ ἡ Μαρία, καὶ θὰ κάμῃ λαμπρὰς γνωριμίας· τίποτε δὲν συνδέει τόσον, ὅσον ἕνας εὐγενὴς σκοπός, μία κοινὴ προσπάθεια. Ἔπειτα... μὲ συγχωρεῖτε ποῦ φαίνομαι σὰν νὰ σας κάμνω μάθημα... ἄλλα ἤθελα νὰ σας προτείνω, ἀγαπητή μου κυρία, νὰ γνωρισθῇ ἡ κόρη σας μὲ παιδιὰ ὀλιγώτερον εὐτυχῆ, ὀλιγώτερον χαϊδεμένα ἀπὸ αὐτήν. Μεταναῶ καθημερινῶς καὶ λυποῦμαι, ποῦ δὲν ἠμπόρεσα νὰ συμπληρώσω τὴν ἀνατροφὴν τῶν θυγατέρων μου, διεγείρουσα τὴν συμπάθειάν των πρὸς τοὺς ἀποκλήρους τοῦ κόσμου τούτου, διὰ τῆς προσωπικῆς μὲ αὐτοὺς γνωριμίας. Ἐξ ὅσων ἤκουσατο πρωΐ ἀπὸ τὴν Μαρίαν, ἐνόησα ὅτι περνᾷ τὴν ζωήν της μόνον μὲ μαθήματα καὶ μὲ διασκεδάσεις· καὶ τώρα ποὺ της ἔλειψαν αἱ φίλαι της, εἶνε στενοχωρημένη καὶ μελαγχολική· δὲν ἠξεύρει εἰς τί ναφοσιωθῇ...

Ἡ κυρία Παυλίδου, ἡ ὁποία ἤκουσε τὴν μακρὰν αὐτὴν ὁμιλίαν μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, ὡμολόγησεν ὅτι τῷοντι δὲν εἶχε σκεφθῆ ποτὲ νὰναπτύξῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ φιλανθρωπικὰ αἰσθήματα τῆς κόρης της, προσέθεσε δὲ ὅτι καὶ αἱ δύο θὰ ἦσαν πολὺ εὐτυχεῖς νὰ καταταχθοῦν εἰς τὸν μικρὸν στρατὸν τῆς εὐποιΐας, τὸν ἔχοντα ἀρχηγὸν τὴν κυρίαν Ἀγγελοπούλου...

— Λοιπόν, εἶπεν αὕτη, ἰδοὺ τί σας προτείνω: Τὸ προσεχὲς Σάββατον, δηλαδὴ μεθαύριον, πρόκειται νὰ στείλωμεν δεκατέσσαρα κορίτσια εἰς τὴν ἐξοχήν. Δὲν εἴχαμεν χρήματα, παρὰ μόνον διὰ δώδεκα· ἐλάβαμεν ὅμως μίαν δωρεὰν διὰ δύο ἀκόμη, καὶ αἱ προσφοραὶ θέσεων εἰς τὴν ἐξοχὴν ὑπερβαίνουν τὰς αἰτήσεις μας. Πρόκειται λοιπὸν νὰ ἐκλέξωμεν μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων κορασίων, δύο ποῦ νὰ ἔχουν τὴν μεγαλητέραν ἀνάγκην ἐξοχῆς. Μοῦ ἐσύστησαν μίαν Κατίναν Βιόνη, ἡ ὁποία ἔκαμεν ἕνα μῆνα τὸ καλοκαῖρι εἰς τὸ Μαροῦσι, ἀλλὰ προξεβλήθη φέτος ἀπὸ βρογχίτιδα καὶ εἶνε πάλιν πολὺ ἀδύνατη· ἐξ ἄλλου μοῦ ἔκαμαν αἴτησιν διὰ μίαν Ἰουλίαν Βαρνᾶ, κόρην χήρας πτωχοτάτης. Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάγω σήμερον νὰ εἰδοποιήσω τὰς μητέρας, αἱ ὁποῖαι κατοικοῦν ἀρκετὰ μακράν, καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα ἐπείγει. Δὲν νομίζετε, ὅτι ἡ Μαρία σας θὰ εἶχε μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ φέρῃ αὐτὴ εἰς τὰ δύο κοράσια μίαν εἴδησιν τόσῳ καλήν; Περιττὸν νὰ σας εἴπω, ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος: τὰ σπίτια, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπισκεφθῇ ἡ κόρη σας, εἶνε καθαρὰ καὶ εὐπρεπῆ.

Ἡ κυρία Παυλίδου ἀπήντησεν, ὅτι εἶνε πρόθυμος νὰ ὁδηγήσῃ τὴν Μαρίαν εἰς τῆς Κατίνας καὶ εἰς τῆς Ἰουλίας. Ἔμενε μόνον νὰνακοινωθοῦν εἰς τὸ κοράσιον αἱ προτάσεις τῆς κυρίας Ἀγγελοπούλου. Ἡ χαρὰ τῆς τελευταίας ταύτης ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν εἶδε μὲ πόσην εὐγνωμοσύνην τὸ κοράσιον τὰς ἀπεδέχθη.

— Ὦ, κυρία, ἀνέκραξεν ἡ Μαρία, τί καλὴ ποῦ εἶσθε νὰ μὲ θέλετε διὰ φίλην σας! Καὶ τί εὐτυχής ποῦ θὰ εἶμαι νὰ σας βοηθῶ! Καὶ πόσον προτιμῶ νὰ ἐπισκεφθῶ αὐτὰ τὰ καλὰ κορίτσια, παρὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Χοροδιδασκαλεῖον, ὅπου δὲν γνωρίζω καμμίαν, καὶ κάτι παιδιὰ ἀγενῆ μοῦ εἶπαν ὅτι μιλῶ ἐπαρχιώτικα!»

Μ' ὅλα ταῦτα, ἡ Μαρία ἠσθάνθη πολλὴν ἀμηχανίαν, ὅταν εὑρέθη εἰς πτωχικὸν ἰσόγειον οἴκημα, εἰς μίαν αὐλὴν τῆς ὁδοῦ Ἀραχώβης, ἀπέναντι τῆς κυρίας Βιόνη καὶ τῶν θυγατέρων της, αἱ ὁποῖαι κατεγίνοντο καὶ αἱ τρεῖς ῥάπτουσαι. Βεβαίως δὲν θὰ ἐτόλμα νὰνοίξῃ τὴν ὁμιλίαν, ἂν ἡ κυρία Παυλίδου δὲν ἤθελε διευκολύνῃ τὸ πρᾶγμα, μὲ μίαν τῆς φράσιν περὶ τῆς κυρίας Ἀγγελοπούλου.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο, τὰ πρόσωπα ἤστραψαν.

— Κάποια καλὴ εἴδησις, βέβαια! εἶπεν ἡ μητέρα.

Μόλις ἡ Μαρία ἀνήγγειλε τὴν «καλὴν εἴδησιν», ἕνα κοριστάκι μελαγχροινόν, πολὺ ὠχρὸν καὶ πολὺ ἰσχνόν, ἐπετάχθη ἀπὸ τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ ἐφώναξε:

— Ὦ, δεσποινίς! ἀλήθεια θὰ μὲ ξαναστείλουν 'στὴν ἐξοχή; Καὶ ποῦ; Σὲ τί μέρος; σὲ ποιὸ σπίτι; ξεύρετε;

— Νομίζω, στὴν ἴδια οἰκογένειά, ποῦ σᾶς εἶχε καὶ τὸ περασμένο καλοκαῖρι.

— Ὦ, τί χαρά! τί χαρά! Θὰ τρώγω μαῦρο ψωμί, καὶ φρέσκα αὐγά, καὶ ὠραῖο γάλα! Ὁ Μπάρμπα - Χρόνης θὰ μὲ πέρνῃ μαζί του 'στὸ δάσος. Θὰ βοηθῶ τὴν κυρὰ Ἀλεξάνδρα νὰρμέγῃ τὲς ἀγελάδες, καὶ θὰ φυλάγω τες γίδες μαζί μὲ τὴν Κρουστάλλω!

Καὶ ἡ Κατίνα ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ μέσα εἰς τὸ στενὸν δωμάτιον.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

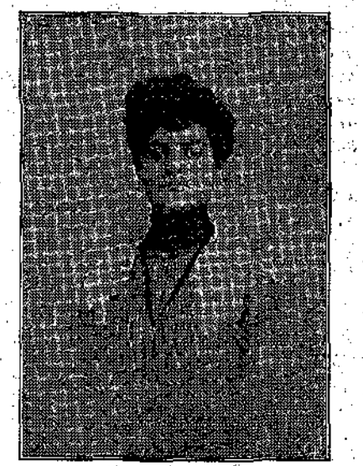

ΚΑΤΙΝΑ Σ. Ν. ΠΡΟΕΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
Βραβευθεῖσα
ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ποιμενὶς τῆς Δίρφης* εἰς τὸν 71ον Διαγωνισμὸν Ἀσκήσεων, καὶ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ἀριστοκρᾶτις Ῥουμανὶς* εἰς τὸν 73ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.

[Ἴδε φύλλ. 38 καὶ 45, σελ. 302 καὶ 358.]

ΟΙ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΑΙ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΙΑΣ

Δύο ταξειδιῶται, συνοδοιποροῦντες, ἐφιλονείκησαν.

— Πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχα φθάσῃ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγου, ἔλεγεν ὁ ἕνας, ἂν δὲν μ' ἐμπόδιζε σύντροφος ὀκνὸς σὰν καὶ σέ.

— Τί θέλεις νὰ 'πῇς ; ἀπήντησεν ὁ ἄλλος· ὅτι δὲν περιπατῶ γρήγορα ; Τότε λοιπὸν θάγνοῃς ὅτι πολὺν καιρὸν ἤμουν ἐκ τῶν δρομέων τοῦ Ραγλᾶ τῆς Μαϊσσούρας.

— Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἀπὸ τότε μετεβλήθης πολύ. Καὶ ὁμοιάζεις μὲ τὴν χελώνα ποῦ θέλει νὰ παραβγῇ 'στὸ τρέξιμο μὲ τὸ ἐλάφι !

Τότε ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν ἀγῶνα δρόμου, κ' ἐφώναξαν ὡς μάρτυρα ἕνα Παρίαν, ὁ ὁποῖος ἔκοπτε χόρτον ἐκεῖ πλησίον.

Ἔπειτα, ἀφ' οὗ ὥρισαν ὡς τέρμα μίαν ταμαρινέαν, εἰς ἀπόστασιν διακοσίων ἕως τριακοσίων βημάτων, ἀπέθεσαν κατὰ γῆς τοὺς βαρεῖς των σάκκους καὶ ἐξεκίνησαν τρέχοντες.

Τοῦτο ἰδὼν ὁ Παρίας, ἥρπασε τὸ πολύτιμον φορτίον κ' ἐξηφανίσθη εἰς τὸ βάθη τοῦ δάσους.

——

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· Ἴδε σελ. 364.)

Ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας, ἡ ἀγαθὴ Δομένικα (Κυριακή), κατελήφθη σχεδὸν ὑπὸ φρενίτιδος. Διότι τὸ τοσκανικὸν κρασάκι, τὸ ὁποῖον ἐφυλάσσετο εἰς μικρὸν βαρέλιον, ἦτο προωρισμένον μόνον διὰ τὸς μεγάλας πατριαρχικὰς ἑορτάς, γάμους ἢ βαπτίσια, οἱ δὲ πτωχοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἐθεωροῦσαν ὡς μέγα γεγονὸς εἰς τὴν ζωήν των τὸ νὰ πιοῦν ὀλίγον κρασί.

Τὸ ζεστὸν ποτόν, κομισθὲν μὲ ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμόν, ἔδωκεν ὀλιγην δύναμιν εἰς τὸν Βαλεντῖνον, ὁ ὁποῖος ἠμπόρεσεν ἐπιτέλους νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς φιλοξενοῦντας αὐτὸν καὶ νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸν γέρω-Λορέντζον.

Καὶ οἱ δύο ἤξευραν ὀλίγα ἰταλικά, καὶ κατέβαλλον ἀμοιβαίας προσπαθείας διὰ νὰ συννενοηθοῦν. Ὅταν ὁ ἀγαθὸς γέρων ἔμαθεν, ὅτι οἱ δύο ἐκεῖνοι νέοι ἦλθον ἀπὸ τὴν Βρεττάνην καὶ ὅτι ἤθελαν νὰ θερίσουν εἰς τὰς Ἄλπεις, ἡ ἔκπληξίς των ὑπῆρξε μεγάλη.

— Σιτάρι ! ἀνέκραξε· 'στὸν τόπον μας μόλις καὶ μετὰ βίας φυτρόνει, ὅπου ἡ Θεία Πρόνοια ηὐδόκησε νὰ βάλῃ ὀλίγον χῶμα εἰς τὰ κοιλώματα τῶν βράχων ! Οἱ χωρικοί μας δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ βοήθειαν διὰ νὰ κάμουν τὸν θερισμόν, καὶ ἀντὶ νὰ μισθόνουν ὑπηρέτας, πηγαίνουν αὐτοὶ καὶ μισθόνονται εἰς ἄλλους. Ἔχω δώδεκα υἱούς· ὅλοι ἐργάζονται εἰς τὴν Λομβαρδίαν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν. Μιμηθῆτέ τους, φίλοι μου, καὶ καταβῆτε ἀπὸ αὐτὰ τὰ βουνά. Γυρίσετε 'στὴν πατρίδα σας . . . Ὁ δρόμος εἶνε πολύς, ἀλλὰ ἐδῶ θὰ πεθάνετε χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὸν κόπο καὶ ἀπὸ τὴν πεῖνα... Ἀφοῦ ἀναπαυθῆτε ἀκόμη μιὰ μέρα 'στὸ σπίτι μου, θὰ καταιβοῦμε καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν πεδιάδα, μὲ τὸ μουλάρι μου, Ἐκεῖ θά σας εὐχηθῶ καλὸ ταξεῖδι, καὶ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ !

Τὴν μεθεπομένην, ὁ Βαλεντῖνος καὶ ὁ Γιαννιός, ἀφ' οὗ ἐφίλησαν τὸ χέρι τῆς ἀγαθῆς γραίας Δομένικας, ἀνεχώρησαν συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ φρονίμου γέροντος καὶ τῆς σταχτερῆς ἡμιόνου, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ τους φέρῃ ἐπὶ τῶν νώτων της ἐκ περιτροπῆς. Ὅταν ἐπερνοῦσαν πάλιν ἀπὸ τοὺς δρόμους ἐκείνους, ὅπου ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ τὴν ζωήν του, ὁ Βαλεντῖνος ἀπεθαύμαζε τὴν ὡραιότητα τῶν Ἄλπεων, αἱ ὁποῖαι παρουσίαζον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του μεγαλοπρεπὲς πανόραμα ἀπὸ βουνὰ καὶ ἀπὸ δάση.

Ἀλλ' ὁ Γιαννιὸς ἔμενεν ἀναίσθητος πρὸς τὰς καλλονὰς τοῦ τοπίου, διότι ἡ τελευταῖα ἐκείνη περιπέτεια εἶχεν αὐξήσῃ τὴν κατὰ τῶν βουνῶν ἔχθραν του. Καὶ τώρα εἴπερ ποτε κατηρᾶτο τοὺς γελοίους ἐκείνους ὕβους, τοὺς ὁποίους ἐπενόησε βέβαια ὁ Διάβολος, διὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν ἄποψιν καὶ νὰ παραβλάπτῃ τὴν συγκοινωνίαν . . .

Ὁ Βαλεντῖνος ἐδέχετο τὴν βροχὴν τῶν μαύρων καρπῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ μέσα εἰς τὴν ποδιάν του» (Σελ. 373, στήλ. α'.)

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Βαλεντῖνος ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἡμιόνου, ὁ δὲ Γιαννιὸς ἐθώπευε τὰ νῶτά της, ὁμιλῶν οὕτω :

— Ὁ γέρος ποὺ ἔρχεται κατόπι μας, καὶ ποὺ μποροῦμε νὰ ποῦμε γι' αὐτὸν ἐλεύθερα, γιατὶ δὲν σ κ α μ π ά ζ ε ι γ ρ ὺ ἀπὸ γαλλικά, δὲν ἔχει, κύριε, καλὴ καρδιά, δὲν εἶνε ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ ἀδελφοῦ Εὐτυχίου ; Λέτε, κύριε, νὰπαντήσωμε καὶ ἄλλους τέτοιους ;

— Ὄχι, Γιαννιέ, δὲν πρέπει νὰ το ἐλπίζωμεν ! ἀπήντησε στενάζων ὁ Βαλεντῖνος.

— Κύριε, συλλογίζομαι ἕνα πρᾶγμα: οἱ χωρικοὶ τῆς Λομβαρδίας εἶνε ἀρκετὰ πλούσιοι· ἡ γῆ των εἶνε καχεία, ἡ ἀποθῆκές των εἶνε μεγάλες καὶ γεμάτες. Καὶ ὅμως, πουθενὰ δὲν ἀπαντήσαμεν ἕναν ἄνθρωπο καλὸ καὶ εὔσπλαχνο . . . παντοῦ μᾶς ἐδέχοντο μὲ βρισιὲς καὶ μᾶς ἐγύρευαν λεπτά. Μόνον ἐδῶ, 'στὰ ἄγρια βουνά, 'στὸ φτωχικὸ σπιτάκι ἑνὸς γέρου, βρήκαμε λίγη καρδιά, λίγη ἀνεσι καὶ παρηγοριά . . . Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό, Κύριε ;

Ὁ Βαλεντῖνος ἐσκέφθη πῶς νὰ ἐξηγῆται αὐτό, δὲν ηὗρε τίποτε νὰπαντήσῃ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ προσηλωθῇ εἰς τὰς μεγάλας περιστροφικὰς πτήσεις, τὰς ὁποίας ἕνας ἀετὸς ἔκαμνεν εἰς τὸν οὐρανόν.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν πεδιάδα, ἔπρεπε νὰ χωρισθοῦν τὸν γέροντα ποῦ ἦτο «ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ ἀδελφοῦ Εὐτυχίου», καὶ τὸν ἀπεχαιρέτισαν περίλυποι. Δὲν ἤλπιζαν φεῦ ! νὰπαντήσουν τὸν ὅμοιόν του!

★

Ἡ ἀθλία ζωὴ ἤρχισε πάλιν, σκληροτέρα ἀκόμη καὶ ἀπελπιστικωτέρα: διότι ὁδοιποροῦσαν τώρα μόνον τὸ ἥμισυ τῆς ἡμέρας, τὸ δὲ ἄλλο ἥμισυ διήρχοντο ἐργαζόμενοι ἐπιπόνως, διὰ νὰ κερδίσουν τὸ ψωμί των.

Ἐπλησίαζαν τοὺς ἐργάτας, εἰς τοὺς ἀγρούς, καὶ προσεφέροντο νὰ τους βοηθήσουν, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ τοις ἐπιτραπῇ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ γεῦμα . . . Τοὺς ὕβριζαν, τοὺς ἔσκωπταν, ἀπεμιμοῦντο ἐμπαικτικῶς τὴν ξενικὴν των προφορὰν· καὶ ὅταν τοὺς ἔδιδαν ἐργασίαν, τὸ ἔκαμναν ἀπὸ συγκατάβασιν, ἀπὸ οἴκτον,

ἐξευτελιστικώτερον καὶ ἀπὸ τὰς ὕβρεις.

Κατῆλθον οὕτως, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μέχρι τῆς παραλίας τῆς Γένουας, τὴν ὁποίαν καὶ ἠκολούθησαν, διευθυνόμενοι πρὸς δυσμάς.

Ὁσάκις συνήντων ὁμίλον ἁλιέων, συρόντων τὰ μεγάλα δίκτυα, τὴν τ ρ ά τ α ν, ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἐζήτουν ὡς χάριν νὰ ζευχθοῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ σχοινίον. Κ' ἐτραβοῦσαν σκυμμένοι, κοψομεσιασμένοι, ἠγωνίζοντο μὲ τὰ χέρια, μὲ τὰ πόδια, μὲ τὰ πλευρά, ἱδρωναν, ἐλαχάνιαζαν ὥρας ὁλοκλήρους καὶ ἡ ἀταμοιδὴ αὐτοῦ τοῦ κόπου ἦσαν δύο-τρία ψαράκια, τηγανισμένα εἰς λάδι ταγγόν, τὰ ὁποῖα ἔτρωγον καθήμενοι ἐπάνω εἰς τοὺς σωροὺς τῶν σχοινίων.

Μίαν ἡμέραν, ἐσταμάτησαν πρὸ τῶν ἐκβολῶν μεγάλου ποταμοῦ. Τοῖς εἶπαν :

— Εἶνε ὁ Οὐάρος. Ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄχθην εἶνε ἡ Γαλλία.

— Ἡ Γαλλία ! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννιός· σὰ νὰ λέμε, κοντεύουμε νὰ φθάσωμε 'στὴ Βρεττάνη !

Ἀλλ' ὁ Βαλεντῖνος κυττάζει μακράν, πρὸς τὰ τείχη μιᾶς πόλεως, ἐπὶ τῶν ὁποίων κυματίζει σημαία λευκή. Εἶνε ἡ σημαία τοῦ Βασιλέως! Αἰσθάνεται ἀναζῶσαν τὴν παλαιάν του ὑπερηφάνειαν, φρίσσουσαν, ψάλλουσαν ἀκόμη μέσα εἰς τὴν ψυχήν του, τὴν βεβαρυμένην ἀπὸ τὸ αἴσχος. Καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε, ὁ βαρῶνος Κερκὸζ ἐξάγει τὸν πῖλον, τὸν ἐλεεινὸν πῖλον τοῦ ἀλήτου, καὶ χαιρετᾷ μακρόθεν τὰ κρῖνα, τὸ βασιλικὸν ἔμβλημα.

Νὰ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν, διὰ τὸν Βαλεντῖνον καὶ τὸν Γιαννιόν, ἡ ζωὴ δὲν ὑπῆρξε καλλιτέρα εἰς τὴν Γαλλίαν παρὰ εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἀλλ' ἐδῶ τουλάχιστον ἔπαυσαν νὰ τους ὑβρίζουν. Οἱ χωρικοὶ τῆς Προβηγγίας, λιτοὶ καθ' ὑπερβολήν, ἐπλήρωναν τὴν ἐργασίαν των διὰ τροφῆς ἀνεπαρκοῦς καὶ ἐλεεινῆς, ἀλλὰ τοῖς ἐφέροντο μ' εὐγένειαν καὶ τοὺς ἔκαμναν νὰ νηστεύουν εὐθύμως. Τὰ ἀγροτικὰ αὐτὰ γεύματα, ἀποτελούμενα ἀπὸ μαῦρον ψωμί, ἀπὸ ἐλῆες καὶ ἀπὸ κρομμύδια ὠμά, ἠρτύνοντο μὲ τραγούδια, μὲ ἀστεῖα καὶ μὲ χαριτολογήματα. Ὤ, πόσον ὀλίγην διάθεσιν εἶχαν διὰ τέτοια οἱ δύο δυστυχεῖς φίλοι μας, καὶ πόσον ἡ γενικὴ ἐκείνη φαιδρότης ἐπηύξανε τὴν πικρίαν τῶν μυστικῶν των διαλογισμῶν!

Ὁ Γιαννιός, ἀνεβασμένος εἰς ἓν μεγάλον ἐλαιόδενδρον, ἐγύμνονε τοὺς κλώνους, ὁ δὲ Βαλεντῖνος ἐδέχετο τὴν βροχὴν τῶν μαύρων καρπῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ μέσα εἰς τὴν ποδιάν του. Προσεπάθει νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτόν του, ὅτι τοιαύτη ἐργασία, σχετικὴ πρὸς τὴν γεωργίαν, δὲν ἦτο ἀνάρμοστος δι' ἕνα εὐγενῆ· ἀλλὰ μολοντοῦτο, ἡ σκέψις αὕτη δὲν τῳ ἔδιδε καμμίαν παρηγορίαν.

Ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ἐλαιόδενδρα ἀντηχοῦσαν γέλια καὶ τραγούδια. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν κλάδων, τοὺς ὁποίους ἔσειον ζωηρῶς, τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια ἐτραγουδοῦσαν εὔθυμα τὸ παλαιὸν τραγοῦδι τῆς Μαργαρῶς :

« Μαργαρώ, ἂν γίνῃς ψάρι τοῦ γιαλοῦ, ἐγὼ θὰ γίνω ψαρᾶς καὶ θὰ σε ψαρέψω.

« — Ἂν γίνῃς ψαρᾶς, ἀπαντοῦσαν ἔπειτα αἱ μελαγχροιναὶ Προβηγγιαναί, ἐγὼ θὰ γίνω πουλάκι τοῦ ἀγέρα καὶ θὰ πετάξω . . .

« — Μαργαρώ, ἂν γίνῃς πουλάκι τοῦ ἀγέρα, ἐγὼ θὰ γίνω κυνηγὸς καὶ θὰ σε κυνηγήσω.

« — Ἂν γίνῃς κυνηγός, ἐγὼ θὰ γίνω σύννεφο τοῦ οὐρανοῦ καὶ θὰ σου φύγω . . . »

Αἱ ἠχηραὶ στροφαὶ τοῦ ἐγχωρίου ᾄσματος, αἱ διαυγεῖς καὶ μεταλλικαὶ φωναὶ τῶν Προβηγγιανῶν, ἐγέμιζαν ἀπὸ εὐθυμίαν ὅλην τὴν μεγάλην ἠλιόλουστον πεδιάδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας αἱ ἐλαῖαι ἐξέτειναν τὴν φρίσσουσαν καὶ ἀργυρόστικτον σινδόνα τοῦ φυλλώματός των. Ἦτο ἑορτὴ θορυβώδης, φαιδρότης αὐξάνουσα ὁλονὲν καὶ προχωροῦσα μέχρι τῶν κυανοχρόων βουνῶν, τὰ ὁποῖα ἔφραττον τὸν ὁρίζοντα.

Καὶ μόνον, εἰς τὴν γενικὴν χαράν, τὸ δένδρον ὅπου εἰργάζοντο οἱ δύο φίλοι μας, ἔμενε μελαγχολικὸν καὶ χωρὶς τραγούδια. . .

Πρὸς τὸ ἑσπέρας, ἀντήχει ὁ αὐλὸς καὶ τὸ τύμπανον. Ὁ ὅμιλος τῶν νεαρῶν ἀγροτῶν ἐχόρευε τὴν τρελλὴν φ α ρ α ν δ ό λ α ν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΝΙΟΣΥΝΟΣ

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Louis Morin

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Ὁ Ἀσπρούλης καὶ πάλι κουτσαίνει. Εἴτε ἀπὸ τὸ βρόντο ποῦ πῆρε, εἴτε ἀπὸ τὴν ἐξαφνικὴ ψυχρολουσία, εἴτε ἀπὸ τὸ φόβο του —ὅ,τι θέλεις πές, καὶ ἀφοῦ ἀκόμη στέγνωσε 'στὸν ἥλιο, δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ 'στὰ πόδια του.

Ὁ Γιαννάκης μας δὲν ἀκούει λόγια... Τὸ καθῆκόν του, θὰ κάμῃ σὰν καλὸ παιδὶ καὶ σὰν καλὸς βοσκὸς ποῦ εἶνε. Ἔτσι, πιάνει τὸν Ἀσπρούλη ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τον φορτώνεται 'στὸν ὦμό του.

Ἀρχίζε νὰ βραδυάζῃ. Τὰ πρόβατα καὶ οἱ μικροὶ βοσκοὶ θέλουν νὰ γυρίσουν 'στὸ μανδρί, 'στὸ σπίτι. Ὁ Γιαννάκης, καθὼς εἶνε φορτωμένος, δὲν μπορεῖ νὰ προσέχῃ καὶ τὰ ἄλλα πρόβατα. Ἀλλὰ ἡ Μάρω καὶ ὁ Φουντοῦκος εἶνε ἀρκετοὶ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, καὶ τὸ κοπάδι γυρίζει 'στὸ μανδρί, καὶ οἱ μικροὶ βοσκοὶ γυρίζουν 'στὸ σπίτι, χωρὶς νὰ τους συμβῇ κανένα κακό.

Ἔτσι, ὁ Γιαννάκης, ἡ Μάρω καὶ ὁ Φουντοῦκος ἐξακολουθοῦν νὰ βγάζουν κάθε μέρα τακτικὰ τὸ κοπάδι, καὶ νὰ το πηγαίνουν 'στὸ λειβάδι νὰ βόσκῃ.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μοῦ ἀνεκοίνωσε μίαν ἐπιστολὴν τοῦ φίλου της Ἀ γ γ έ λ ο υ Α ὐ γ ε ρ ι ν ο ῦ. Ἦτο ἐπιθυμία τοῦ ἐπιστολογράφου νὰ μού την ἀνακοινώσῃ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μου ἔδιδεν ἀφορμὴν νὰ γράψω κ' ἐγὼ καμμίαν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς φίλους μας. περὶ ζητήματος, τὸ ὁποῖον ὁ Ἄ γ γ ε λ ο ς Α ὐ γ ε ρ ι ν ὸ ς νομίζει σπουδαιότατον. Καὶ εἶνε πραγματικῶς πολὺ σπουδαῖον, ὡς θὰ ἰδῆτε ἀμέσως.

Κατ' ἀρχάς, ἐσκέφθην νὰ δώσω ἁπλῆν περίληψιν τῆς ἐπιστολῆς, καὶ κατὰ τὴν συνήθειάν μου, νὰ την σχολιάσω. Ἔπειτα ὅμως ἐπροτίμησα νὰ ντιγράψω ἐδῶ τὰ κυριώτερα μέρη της, διότι εἶνε μὲ ζωηρότητα, μ' αἴσθημα, μ' εὐγλωττίαν γραμμένη, καὶ θέτει τὸ ζήτημα πολὺ καλά. Μόνον τὸ ὕφος της εἶνε κάπως ἀνώμαλον καὶ ἀτημέλητον, ἀλλὰ διὰ μίαν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἀξιώσεις δημοσιότητος, αὐτὸ δὲν πειράζει....

Εἰς τὸ προοίμιόν του, ὁ Ἄ γ γ ε λ ο ς Α ὐ γ ε ρ ι ν ὸ ς μᾶς λέγει, ὅτι εἰς τὸν δρόμον τοῦ ἀρέσει νὰ κυττάζῃ, νὰ παρατηρῇ μὲ προσοχὴν τὰς μορφὰς τῶν διερχομένων ἀνθρώπων, τῶν νέων προπάντων, καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ἐννοήσῃ «τὴν κατάστασίν των». Ἀλλ' ἡ παρατήρησις αὐτὴ τοῦ προξενεῖ μεγάλην ἀπογοήτευσιν:

«Στὸ δρόμο καμμιὰ ζωηρὴ μορφή!... Νέοι χλωμοὶ συναντῶνται. Ἀσθενικοί, δίχως χρῶμα. Ἀδύνατοι, δίχως ζωή. Ὄχι διότι ἐξασθενίζονται ἐκ τῆς καθημερινῆς ἐργασίας: εἶνε ἀκριβῶς ὅσοι δὲν ἔχουν ἐργασίαν. Εἶνε ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους κοιμᾶται ἡ δύναμις τῆς θελήσεως, χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται καμμίαν διάθεσιν νὰ την ἐξυπνήσουν διὰ τῆς αὐτενεργείας. . . . Ἀ, δὲν ἠξέρεις τί ἐντύπωσιν μοῦ κάμνουν αὐταὶ αἱ ὠχραὶ μορφαὶ 'στὸ δρόμον, αἱ μορφαὶ αὐταὶ τῶν νέων, τῶν νέων! . . .

« Εἰμπορεῖς νὰ φαντασθῇς ἕνα νέον, νὰ εἶνε ἀπὸ τώρα γέρος; Κ' ἐγὼ δὲν το ἐφανταζόμουν ποτέ· τὸ εἶδα ὅμως. Καὶ οἱ νέοι-γέροι αὐτοὶ συναντῶνται. «Τί κάνεις;» ἐρωτᾷ μία ἰσχνὴ γυναικεία φωνή. «Ὡραῖα!» ἀποκρίνεται ἄλλη, βγαλμένη ἀπ' τὰ τρίσβαθα τῆς γῆς. Καὶ δίδει ὁ ἕνας 'στὸν ἄλλον νὰ πιάσῃ ἕνα χεράκι, τόσο δά, κουκλίσιο. . . .

«Ἀ! διατί ἡ φθίσις κάμνει θραῦσιν 'στὸν τόπον μας; Διότι βρῆκε ἔδαφος. Βρῆκε σώματα ἔχοντα προδιάθεσιν ἕνεκα τῆς παραμελήσεώς των. Πρὸ μηνὸς ἐθρήνησα ἕνα φίλον μου, ἀποθανόντα ἐκ φθίσεως. Ἄνθρωπος τῶν θεάτρων. Ἐκοιμᾶτο 'στὰς τέσσαρας τὸ πρωΐ, κ' ἐξυπνοῦσε 'στὰς ἑνδεκα. Καλός, κάλλιστος κατὰ τὰ ἄλλα. Αἱ συμβουλαί μου δὲν τον ὠφέλησαν. Εἶχε γίνῃ καὶ αὐτὸς ἄνθρωπάριον ἰσχνόν, νέος κατ' εὐφημισμόν.

« Πρὶν ἔμβῃ ὁ Ὀκτώβριος, φοροῦν ἕνα παλτὸ ἕως κάτω. Ἰάφ' οὗ προηγουμένος ὀχυρωθοῦν μὲ ζεῦγος θερμῶν φανελῶν. Τί λές, ἀγαπητὴ Διάπλασις, γι' αὐτὴ τὴ ζωή; Δὲν σκέπτεσαι ὅτι ὄχι ὀλίγοι ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς σου, ἂν δὲν ἔγιναν, θὰ γίνουν ὅμως ἀνθρωπάρια τέτοια;

« Διὰ νὰ χαράξω ἀντίθετον ὅλως ὁδὸν πρὸς τοὺς νέους αὐτούς, μοῦ ἐχρησίμευσεν ἓν μικρὸν βιβλίον, ἡ «Ὑγιεινὴ τῆς Ψυχῆς» τοῦ βαρώνου Φοϋχτερσλέμπεν. Δὲν φαντάζεσαι πόσον κατώρθωσε νὰ ἐνδυναμώσῃ τὴν θέλησίν μου. Τὸ ἔχεις διαβάσῃ σύ; Ἔχει ἐκδοθῇ ἐν μεταφράσει ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης. Τὸ νομίζω, διότι τόσον μὲ ὠφέλησεν, ἄξιον ἀναγνώσεως ὑφ' ὅλων τῶν συνδρομητῶν σου, ὑφ' ὅλων τῶν νέων.

« Ἐγὼ καυχῶμαι νὰ το ὁμολογήσω, εἶμαι ἐντελῶς ὁ ἀντίπους τῶν νέων αὐτῶν. Οὔτε ξενυχτῶ, οὔτε κακονυχτῶ ἁπλῶς. Ἐστὰς ἓξ τὸ πρωὶ τώρα τὸν χειμῶνα, 'στὰς πέντε τὴν ἄνοιξι, βρίσκομαι 'στὸ Γυμναστήριον. Ὤ, τί θέλγητρα ἔχει ὁ πρωϊνὸς αὐτὸς περίπατος μὲ τὴν γυμναστικήν! Δὲν μποροῦν νὰ τον φαντασθοῦν ἐκεῖνοι οἱ ἄλλοι. Καὶ ὅμως τί εὐτυχεῖς ποῦ θὰ ἦσαν ἂν κατώρθοναν νὰ το κάμουν! Πέρνει κανεὶς ζωή, δροσιά, γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα, διάθεσι, δύναμι, χαρά, μὲ ἄλλους λόγους τὸ μεγαλήτερον μέρος τῆς εὐτυχίας.»

Ἐδῶ ἡ ἐπιστολὴ τελειόνει. Ἀλλ' ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ἀρχήν, τὸ ὁποῖον παρέλειψα ἐπίτηδες, εἰμπορεῖ ὡραιότατα νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐπίλογος:

« Ἀπὸ μικρὸς ἐθαυμαζόμουν 'στὰ ὄνειρα τῆς Μεγάλης Ἰδέας, χάρις εἰς τοὺς καλούς μου καθηγητὰς τῆς Ἱστορίας, οἱ ὁποῖοι ἐξάπτον τῶν μαθητῶν τὴν φιλοπατρίαν. Ἀλλὰ πῶς θὰ κατορθωθῇ τὸ μέγα αὐτὸ ὄνειρον; Πῶς ἀλλοιῶς παρὰ μὲ τὰ χέρια μας μὲ χέρια στιβαρὰ καὶ ἀνδρεῖα; Ἤ, ἂν ὄχι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, πῶς οἱ ἀπόγονοί μας θὰ γίνουν ἄξιοι νὰ το ἐνσαρκώσουν, ἀπὸ προγόνους ἀσθενικούς: Καὶ ἂν δὲν σου ἀρέσῃ νὰ σχετίσω μὲ τὸ προκείμενον τὴν Μεγάλην Ἰδέαν, εἰμπορεῖς νὰ φανταθῇς ἕνα Ἕλληνα, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἐφημίσθη ἐπὶ εὐρωστίᾳ, νὰ καταντᾷ πραγματικῶς ἡ σκιὰ τοῦ παλαιοῦ Ἕλληνος, ἐν ᾧ ἔχει ὅλα τὰ προσόντα διὰ νὰ εἶνε ἐνσάρκωσις τελεία αὐτοῦ, μὲ τὸ ἔξοχον κλίμά μας καὶ ὑπὸ τὸν ὡραῖον οὐρανόν μας;»

Βλέπετε, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἄ γ γ έ λ ο υ Α ὐ γ ε ρ ι ν ο ῦ παρέχει στάδιον διὰ πολλὰς σκέψεις καὶ διὰ πολλὰς παρατηρήσεις. Θὰ τας κάμωμεν μεθαύριον, διότι σήμερον δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ἐκταθῶμεν.

Σᾶς ἀσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΧΗΝΕΣ

(Μῦθος Κρολώφ)

Μὲ τὸ μακρύ του τὸ καλάμι ὡδηγοῦσε τὲς χῆνές του ἕνας χωρικὸς 'στὴν πολιτεία κ' εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ὧρες περπατοῦσε στιγμὴ χωρὶς νὰ εὕρῃ ἡ στάνη του ἡσυχία· μὰ τόσο ἐδιάβασε τ' ὀφτωχός, γιὰ νὰ προφθάσῃ τῆς Κυριακῆς τὴν ἀγορὰ· καὶ ὅταν ἀναγκάσῃ τὸν δουλευτὴ ἡ δουλειὰ καὶ τὸ συμφέρον νὰ βιασθῇ, ἀνάγκη καὶ τὸ ζῷο του, θαρρῶ, νὰ κουραστῇ· αὐτὸ τὸν χωρικὸ δὲν ἀδικῶ.. Ὅμως αὐτές, θαρρῶντας, πῶς ἀδικημένες εἶν' ὅσο ποτὲς τῶν διαβατῶν ταῦτιὰ μὲ τὲς φωνὲς ἐσχίζουν καὶ θυμωμένες τέτοια λόγια ἐφωνίζουν: «Κι' ἐγίνηκε ποτὲς πλειὸ μεγαλήτερο κακό;

Ἐμεῖς, ἐμεῖς οἱ χῆνες τόσο νὰ ὑποφέρωμε; Παρατηρῆστ' ἐδῶ, διαβᾶτες, ἕναν χωρικό, ποῦ ἀπὸ ποῦ κρατεῖ ἡ σκοῦφια του δὲν ἐέρωμε, ἐμεῖς νὰ ἔχωμ' ὀδηγό μας καὶ βασανιστή! Ποιός τῶλπίζε καὶ ποιὸς ἀκόμη θὰ το πιστευτῇ, πουλερικὰ τῆς ἀγορᾶς νὰ καταντήσωμε! Μήπως αὐτὸς ὁ πρόστυχος τῶχει ποτὲ σκεφθῇ, ὅτι δικαίωμά μας εἶνε νὰπαιτήσωμε ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους σεβασμὸ βαθύ, κι' ὄχι ταπεινωμένα, ἔτσι δά, νὰ τρέχωμε ἐμεῖς τὰ περιξάκουστα πουλιά, ποῦ ἔχομε τὰ τείχη τοῦ τρανοῦ Καπιτωλίου σώσῃ κι' ἐλάβαμε τιμὴ 'ς ὅλη τὴ Ρώμη τόσῃ, ποῦ εἴχαν—μὴ τὸ λησμονεῖτε—ἀφιερώσῃ εἰς τὸνομά μας τότες ἑορτὴ μεγάλη;

—Καὶ σεῖς, τοὺς ἐρωτᾷ ἕνας διαβάτης, πάλι ἔχετε τόσο ξεπαρμένο τὸ κεφάλι, ποῦ ἀπαιτεῖτε, τωρινὲς σεῖς χῆνες, νὰ σας τιμοῦν, σὰν τὲς ἀρχαῖες ἐκεῖνες;

—Μά οἱ προπάτορές μας, ἐέρετε, νομίζω.

—Ἐδιάβασα τὴν ἱστορία καὶ γνωρίζω· σεῖς, ὅμως, σὰν τί πρᾶξι ἐκάματε μεγάλη;

—Σᾶς εἴπαμε· οἱ πρόγονοί μας εἴχαν σώσῃ τὴ Ρώμη τὴν ἀρχαία!..—Ναί, δὲν ἀμφιβάλλει· γι' αὐτὸ κανεὶς, μὰ σεῖς τί ἔχετε κατορθώσῃ—Ἐμεῖς; τίποτε ἀκόμη ... —Τίποτε; γι' αὐτὸ λοιπὸν τιμὴ σὲ σᾶς καμμιὰ δὲν χρεωστῶ. Ὥστε ἀφῆστε τοὺς προγόνους ποῦ ἐκοιμήθησαν· φίλες μου, ἐκεῖνοι ὅπως τοὺς ἀξίζ' ἐτιμήθησαν. ... καὶ σεῖς, ὅπως ἀξίζει θὲ νὰ τιμηθῆτε.., 'στὴ σοῦβλα περάστες, ἀφοῦ καλοψηθῆτε!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ἡ προθεσμία τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, ἡ ὁποία ἔληγε τὴν 31 Ὀκτωβρίου, παρατείνεται ἀκόμη κατ' αἴτησιν πολλῶν Διαγωνιζομένων.

Εἰς προσεχὲς φύλλον, ὅταν θὰ δημοσιευθῇ ἡ προκήρυξις πρὸς ταύτην ἀνανέωσιν τῆς ἐγγραφῆς, διὰ τὸ 1903, θὰ δηλωθῇ ἕως πότε ἀκριβῶς παρατείνεται ἡ προθεσμία τοῦ Ξεσπαθώματος, καὶ θὰ δημοσιευθοῦν ἐκ νέου οἱ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ, διὰ νὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

Ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* συναντᾷ καθ' ὁδὸν μικρὸν ἀγωνιπαιδὰ, κρατοῦντα καλάθκον ἀδειανὸν καὶ κλαίοντα.

— Τί ἔχεις, μικρέ μου; τὸν ἐρωτᾷ.

— Χί, χί ... ἔφαγα τὰ σταφύλια τῆς μάνας μου καὶ θὰ με δείρῃ . . .

—Καὶ δισὶ τὰ ἔφαγες;

— Γιατί . . . χί, χί . . . γιατὶ ἤτανε λίγα..

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυδωνηαίου.

* * *

Νηπιακὴ φιλοσοφία:

Ὁ *Μίμης*: — Γιατὶ 'στὴν προσευχή μας ζητοῦμε ἀπὸ τὸ Θεὸ τὸ καθημερινό μας ψωμὶ καὶ ὄχι ὅλης τῆς ἑβδομάδος;

Ἡ *Φώφη* (*μετὰ σκέψιν.*) — Γιατὶ ἂν ἐζητούσαμε ὅλης τῆς ἑβδομάδος, θὰ ἦταν μπα γιάτικο!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λουλουδὶ τῆς Καρδιᾶς.

* * *

Ἡ *Νεαρτᾶ*: — Ἔλα λοιπόν, Φροῦ-Φροῦ μου, θὰ σταθῇς νὰ σοῦ πλύνω τὰ χέρια;

Φροῦ Φροῦ: — Ὄχι, ὄχι! . . εἶνε πολὺ κρύο τὸ νερό . . . θὰ σταθῶ, μόνον ἂν μοῦ βάλῃς τὰ μάλλινα γάντια μου!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμαρυλλίδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τὸ προηγούμενον φύλλον καθυστέρησεν ἕνεκα τῶν ἐκλογῶν, καὶ ἀντὶ νὰ ἐκδοθῇ τὸ Σάββατον, ὅπως πάντοτε, ἐξεδόθη τὴν Πέμπτην. Ἐγὼ βέβαια δὲν ἀναμιγνύομαι εἰς τὰ πολιτικά, ἀλλὰ... ἀναμιγνύονται οἱ ἄλλοι· πολλοὶ δὲ τῶν ἐργατῶν τοῦ τυπογραφείου εἶχον ἀπέλθῃ εἰς τὰς πατρίδας των διὰ νὰ ψηφίσουν καὶ ἔλειψαν ἀρκετὰς ἡμέρας. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον καθυστέρησε καὶ τὸ παρὸν φύλλον. Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς, ἡ ἔκδοσις θὰ γίνῃ πάλιν τακτική.

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀποκείμενον σήμερον εἰς τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐτῶν 1899-1902 ἔλαβε τὰ ἑξῆς:

Εἰς τὸν 59ον Διαγ. (Λύσεων) Ἔπαινον=	1/16
Εἰς τὸν 62ον Διαγ. (Λύσεων) Ἔπαινον=	1/16
Εἰς τὸν 64ον Διαγ. (Λύσεων) Γ' Βραβ.=	1/8
Εἰς τὴν Δεκάτην Κυριακὴν Ἔπαινον=	1/16
Εἰς τὸν 65ον Διαγ. (Ἀσκήσεων) Ἔπαινον=	1/16
Εἰς τὸν 66ον Διαγ (Λύσεων) Γ' Βραβ.=	1/8
Εἰς τὸν 67ον Διαγ. (Διηγήματος) Ἔπαινον=	1/16
Εἰς τὸν 68ον Διαγ. (Λύσεων) Γ' Βραβ.=	1/8
Εἰς τὸν 70ὸν Διαγ. (Λύσεων) Γ' Βραβ.=	1/8
Εἰς τὴν 71ον Διαγ. (Ἀσκήσεων) Ἔπαινον=	1/16
Εἰς τὸν 72ον Διαγ. (Διηγήματος) Ἔπαινον=	1/16
Εἰς τὸν 73ον Διαγ. (Λύσεων) Γ' Βραβ.=	1/8
Ἄθροισμα:	1 1/16

Ὑπερέβη δηλαδὴ τὴν μονάδα κατὰ ἓν δέκατον ἕκτον. Συγχαίρω τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*; ὁ ὁποῖος δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τρεῖς τόμους ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς καὶ νὰ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του πρὸς δημοσίευσιν.

Ὅσοι τυχὸν θὰ ἐκπλαγοῦν, βλέποντες εἰς τὸν ἀνωτέρω Πίνακα ὅτι ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* ἔλαβεν ἐπανειλημμένως Γ' Βραβεῖον εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων, πρέπει νὰ ἐνθυμηθοῦν ὅτι εἰς τὸ Ἄθροον Βραβεῖον λογαριάζονται καὶ τὰ «Ἔκτὸς Διαγωνισμοῦ».

Ἀρχαῖε Ἕλλην (Γ.Μ.Κ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω, καὶ σε δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου.

Γιαμτσιμτσοῖκε [ΕΕΕ]. ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο ὡραίας ἐπιστολάς σου. Φαντάζομαι τὴν ἀνυπομονησίαν σου αὐτὰς τὰς ἡμέρας μὲ τὴν καθυστέρησιν. Ἀλλὰ δὲν νομίζεις, ὅτι πρέπει κανεὶς νὰ συνειθίζῃ νὰ εἶνε ὑπομονητικός; Εἴθε νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρόν σου.

Εὐτύχημα ποὺ σου περνᾷ ἀμέσως ὁ θυμός, *Ψίνα - Λουΐζα*, διότι διαφορετικά, ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ποῦ δὲν εἶδες νὰ σου ἔχω ἀπάντησιν, θὰ ἔτρωγες θυμωμένη, καὶ ἠμποροῦσεν αὐτὸ νὰ σε βλάψῃ . . .

Ἡ πρότασίς σου σὲ τιμᾷ πολύ, *Νέμε*, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ την δημοσιεύσω, διότι φέτος δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ἐπιχειρήσω αὔξησιν τοῦ φύλλου. Τοῦ χρόνου, ἴσως. Ὅσον διὰ τὴν ἀπορίαν σου, ἰδού: Εἰς τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τῶν Ἀσκήσεων κρατῶ ἐν μέρει τὸ σύστημα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων, ἀλλ' ὄχι μὲ τόσην τυπικὴν ἀκρίβειαν, διότι αἱ Ἀσκήσεις δὲν μετροῦνται ἁπλῶς, ὅπως αἱ Λύσεις, ἀλλὰ καὶ ζυγίζονται.

Ἀνῆφαν γκατὲ (Ζ. Δ. Χ.) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Παρατηρῶ ὅμως, ὅτι δὲν εἶσαι ἰδιαιτέρως εὐτυχὴς εἰς τὴν ἐκλογὴν ψευδωνύμων τὸ προηγούμενον βαρὺ καὶ δυσκίνητον ὡς πέτρινον· τὸ τωρινόν, γαλλικὸν μὲ ἑλληνικὰ γράμματα. Ὅσον διὰ τὴν ἔμμετρον πληροφορίαν σου, τί νὰ σου εἰπῶ! ὁ δεύτερος στίχος ἔχει τέτοιο μπέρδεμα, ποῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ τον δημοσιεύσω· δυστυχῶς οὔτε διορθώνεται.

Ἡ στατιστικὴ τῶν Ἀσκήσεων, *Χαλκιδεῦ Δημοκοντόρε*, περιέχει πολλὰς ὀρθὰς παρατηρήσεις. Ἀδύνατον ὅμως νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει· ὅλοι θὰ εἶχον τὴν αὐτὴν ἀπαίτησιν, ἐθεσα δὲ πρὸ πολλοῦ ὡς κανόνα ἀπαράβατον, ὅτι ὀρθαὶ λύσεις θεωροῦνται κτλ τὸ ξεύρεις δὰ ἀπέξω.

Ὄνειρον θερινῆς Νυκτός, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον καὶ . . . σιωπή!

Ἠλεκτρισμέ, μάλιστα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον δεκτόν, ὡς ἐλεύθερον καὶ ὡραῖον. Αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.

Περίεργα πράγματα μοῦ γράφει ἡ *Ροδία Κυνηγέτις*: ὅτι ὑπάρχουν καὶ κανάρινια κατακόκκινα, ἐνθυμεῖται δὲ κάλλιστα ὅτι ὁ θεῖός της εἰς τὸ Παρίσι εἶχεν ἕνα τέτοιο. Τὸ πιστεύεις, *Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης*;

Τὸ *Ἐνθυμοῦ* [ΕΕΕ] ἐνέγραψε τὸ συστηθὲν ἀπὸ τὸ *Ἄσπρο Ποντικάκι* πτωχὸν καὶ φιλόμουσον παιδίον. Τὸ συγχαίρω διὰ τὴν εὐγενῆ του πρᾶξιν, καὶ το εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ διὰ τὸ Ξεσπάθωμα.

Πατατράκ, δεκτὸν τὸ νέον σον ψευδώνυμον. Αἱ προτάσεις εἰς τὸ προσεχές.

Πολλοὶ μοῦ γράφουν πάλιν διὰ τὸ Σῆμα. Θὰ τους ἀκούσωμεν μεθαύριον, διότι σήμερον δὲν ἔχω τόπον.

Καὶ τὸ Ξεσπάθωμα προοδεύει πολύ. Οἱ φίλοι μου τὸ πῆραν πλέον μὲ τὴν καρδιάν των· καὶ ἡ παράτασις τῆς Προθεσμίας τοὺς ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν!

Ἀσπασμοί, **Πληροφορίαι**: ἡ *Ψάνα Λούλα* ἀντιχαιρετᾷ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ το ἐρωτᾷ ἂν την γνωρίζῃ· παρακαλεῖ δὲ τὸ *Κεντρὶ* νὰ την πληροφορήσῃ τί τους κάμνει τοὺς ποντικούς·—

Ὁ *Γιαμτσιμτσοῖκος* χαιρετᾷ τὴ *Θερινὴ Βροχή*, καὶ ἂν κυνῆγι τοῦ ζητᾷ ἄδικα κυρτερεῖ . . . Ἂς του εἴπῃ τὄνομά της καὶ θὰ ἴδῃ τὸ αἴτημά της.

— ἡ *Ἀμαρυλλὶς* ἀσπάζεται τὴν *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα*, ἡ ὁποία ἀδικεῖ πολὺ τὴν *Ροδίαν Κυνηγέτιδα* νὰ λέγῃ ὅτι κίνει πολὺ κρασί· διότι αὐτὴ γνωρίζει κάλλιστα, ὅτι μόνον . . . πολὺ σαμπάνια κίνει· — τὸ *Κεφαλόβρυσον* χαιρετᾷ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθου* καὶ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*· — τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου* ἀσπάζεται τὸ *Κεντρί*, χαιρετᾷ δὲ τὴν *Μόνωσιν*, τὴν ὁποίαν ἐρωτᾷ, ἕως πότε πιὰ θὰ μείνῃ εἰς τὴν ἐξοχήν; δὲν βλέπει τὰ χιόνια;— τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Λουλουδιοῦ τῆς Καρδιᾶς* καὶ τοῦ *Ἀφρικανικοῦ Ἡλίου* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴν των· πληροφορεῖ δὲ τὴν *Καικιλίαν Κουντούρη* ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ τὴ φανερώσῃ τὄνομά του· — τὸ *Λευκὸν Κρίνον* εὐχαριστεῖ θερμῶς τὸν *Πανταχοῦ Συγκαρητήριά* του, ἀντιχαιρετᾷ τὴν *Δρῦν* τοῦ *Παρασοῦ* καὶ ἐρωτᾷ τὸν *Σὶρ-Λὰ-Φαλουζὰ* ἂν ἔλαβε τὴν κάρτα του· — ἡ *Ροδία Κυνηγέτις* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου, ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον πρὸ πολλοῦ, τοὺς παρακαλεῖ δὲ θερμῶς, ὅποιος ἔχει κανένα σκυλάκι «Μῶφω εὐφυέστατον καὶ χαριτωμένον νὰ της το στείλῃ· (ὁρίστε τῆς εἶπαν!) — ἡ *Νύμφη τοῦ Σηκουάνα* πληροφορεῖ τὸ *Κύκνειον Ἆσμα*, ὅτι γνωρίζει τὸ ὄνομά του καὶ ἂς μαντεύσῃ ποιὰ εἶνε· ζητεῖ δὲ τάρχικὰ τοῦ *Κροτάλου* καὶ τοῦ *Σὶρ-Λὰ-Φαλουζᾶ*· — ἡ *Ναυσικὰ* ἀσπάζεται τὴν *Παπαροῦνα τοῦ Γουμαγιοῦ* καὶ την παρακαλεῖ νὰ της γράψῃ, ἐπειδὴ δὲν ἠξεύρει ποῦ εὑρίσκεται· χαιρετᾷ δὲ τὸν *Ἐμμανουὴλ Δόδην* καὶ τὴν *Χρυσόστερον Ἀλκυόνα*, ἀναμένουσα ἀπάντησιν εἰς τὰ δελτάριά της· — ὁ *Πασίμαγος* χαιρετᾷ τὸ *Λευκὸν Κρίνον* καὶ το ἐρωτᾷ ἂν ὁ γραφικὸς ἐκεῖνος χαρακτὴρ ἦτο ἰδικός του· — ἡ *Ἰδανικὴ Γλυκύτης* συμβουλεύει τὸν *Ὀβελίσκοντῆς Κλεοπάτρας*, ὅταν κάνῃ τὸν καβαλιέρον, νὰ φορῇ κλάκα καὶ ἄσπρα γάντια· τὴν δὲ *Ὀμίχλην* νὰ μὴν εἶνε τόσον ἀκατάστατος· — ἡ *Λάρις τοῦ Ὠραίου* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Πειραϊκὴν Νύστα*· — ἡ *Ποιμενὶς τοῦ Παναχαϊκοῦ* ἀσπάζεται τὴν *Δρόσον τῆς Ἐρήμου*, καὶ τὴν ἐρωτᾷ τί γίνεται· ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ *Σπηλαίου Δοξαπατρῆ*, *Ἐρημίτιδος* καὶ *Ἄλσους τῆς Κηφισιᾶς*, δι' ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν· — ἡ *Σημαία τῆς Ἀγίας Λαύρας* χαιρετᾷ τὴν *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* καὶ τὴν εὔχεται εἰς προσεχῆ Διαγωνισμὸν πρῶτον Βραβεῖον· — ὁ *Σμυρναϊκὸς Κόλπος* δέχεται ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Παμφόβιον Κόλπον*· — ὁ *Ὀβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας* χαιρετᾷ τὸν *Φιλόδοξον Μακεδόνα* καὶ τὸν ἐρωτᾷ διατί δὲν του γράφει· — ἡ *Τράτα τοῦ Εὐρίπου* ἀσπάζεται τὴν *Κάρμεν Σύλβα* καὶ διατί δὲν τῆς γράφει; — ὁ *Μέλας Ἀδάμας* πληροφορεῖ τὸν *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου*, ὅτι εἰξεύρει τὄνομά του καὶ δὲν τῷ λέγει τὸ ἰδικόν του· δέχεται δὲ ἀνταλλαγὴν γραμμοτοσήμων μὲ τὸ *Κόκκινο Καπελάκι*, ἂν ἔχῃ ρωσσικά· — ὁ *Σὶρ Λὰ-Φαλουζὰ* ἐρωτᾷ τὴν *Ἀριστοκράτισσα Ρουμανίδα* πῶς θὰ τον ξεπεράσῃ ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας*, στὸ τρέξιμο ἢ στὸ πέσιμο; — δι' ἄλλας δὲν ὑπάρχει σήμερον τόπος.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ *Νευρόσπαστον* μὲ τὸν *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου*, *Μικρὸν Ναύκην*, *Μόνωσιν* καὶ *Χαμένην Εὐτυχίαν*· — ὁ *Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, *Πράσινο Χαβιάρι*, καὶ *Θεαγένην*· — τὸ *Διαβῆ-*

λάκι τοῦ Πειραιῶς μὲ τὸ *Πράσινο Χαβιάρι*, *Μινώταυρον*, *Δωρητὴν Ὀνείρων*, *Παντεχοῦ Παρόντα* καὶ *Ὑπουργὸν τῶν Ποστικῶν* — ἡ *Πειραϊκὴ Νύξ* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Κρανάης*, *Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου*, *Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ*, *θερινὴν Βροχὴν* καὶ *Κωπηλάτιδα Κύθνου* — ὁ *Στάνλεϋ* μὲ τὸν *Εἰκοστὸν Αἰῶνα*, *Κρεόλην* καὶ *Σὶρ Λὰ-Φαλουάζ* — ἡ *Μέλισσα τοῦ Ὑμηττοῦ* μὲ τὸν *Χαλκιδέα Λιμοκοντόρον*, *Σιταχωμένον Ποστικόν*, *Ἀγνὸ Περιστεράκι*, *Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας* καὶ *Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου* — ἡ *Λάτρις τοῦ Ὡραίου* μὲ τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι*, *Μόνωσιν*, *Ἐκλάμψιν* καὶ *Τσιγγρέλλαν* — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* μὲ τὴν *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Ζωηρὰν Ὑπαρξιν*, *Κρόταλον*, *Κῦμα τοῦ Δουνάβεως* καὶ *Τραγιάσκαν* — ὁ *Δωρητὴς Ὀνείρων* μὲ τὴν *Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν*, *Ἐρυθρὸν Νέφος*, *Ἐλπιδοφόρον*, *Λόρδον Βύρωνα* καὶ *Βίκτωρα Οὐγγώ* — ἡ *Κόρη τοῦ Στρυμώνος* μὲ τὸ *Θεσσαλικὸν Ἄνθος*, *Βασίλισσαν τῶν Αἰθέρων*, *Πασίμαχον*, *Ποῖος Εἶμαι* καὶ *Μή μου Ἄπτου* — ἡ *Νύμφη τοῦ Σηκουάνα* μὲ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου* καὶ *Κεντρί* — ἡ *Ναυσικᾶ* μὲ τὴν *Ζουρλοκέταν*, *Μή μου Ἄπτου*, *Χλόην τοῦ Κηφισοῦ* καὶ *Ἐρυθρὸν Νέφος* — ὁ *Πασίμαχος* μὲ τὸ *Τσιριμπιριμπίμ*, *Ἐρυθρὸν Νέφος* καὶ *Δωρητὴν Ὀνείρων* — ἡ *Ἰδανικὴ Γλυκύτης* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* — ὁ *Κλάδος Ἐλαίας* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Ἐσμεραλδάν*, *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι*, *Λὶ-Λὶ-Λὰν* καὶ *Μέλλοντα Δόκιμον* — ἡ *Ποιμενὶς τοῦ Παναχαϊκοῦ* μὲ τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ*, *Ἐρημίτιδα*, *Μυστηριώδη Φύσιν* καὶ *Ἄλσος τῆς Κηφισιᾶς*.

Εἰδοποιοῦνται οἱ καθυστεροῦντες τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, ὅτι ἂν δὲν ἀποσώσουν τὰ ὀφειλόμενα τετράδια, δὲν θὰ ἴδωσι τοῦ λοιποῦ δημοσιευομένας προτάσεις των περὶ νέων ἀνταλλαγῶν. Κατὰ τὸ ληφθὲν γενικὸν μέτρον, τώρα δημοσιεύονται αἱ προτάσεις μόνον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ὀφείλουν κανὲν τετράδιον

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἀμαρυλλίδα* (ποῦ κάθε Δευτέρα ἐννοεῖ νὰ μου γράψῃ, ὅση δουλειὰ κι' ἂν ἔχῃ, ὅσο κρῦο καὶ ἂν κάμνῃ) *Κεφαλόβρυσον*, *Ποῖος Εἶμαι* (ἡ χάρις σοῦ ἔγινε) *Νύμφην τοῦ Σηκουάνα* ([ΕΕ] εὖγε διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν· πολὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ μου ἔγραφες συχνότερα) *Ναυσικᾶν* (ὄχι, δὲν ἐλήφθη ἡ προηγουμένη ἐπιστολή σου· πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ σημερινή) *Πασίμαχον*, *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου*, *Ἐλληνικὴν Σημαίαν* (ἐφρόντισα, καὶ πιστεύω νὰ λαμβάνῃς τώρα τὸ φύλλον τακτικά) *Ἀρχικαλαμπουριστὴν* (ναί, ἦτο μία πληροφορία ἀμφιβόλου εὐφυΐας, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδημοσίευσα· εἰς ἄλλην σου ἐπιστολὴν ὅμως νῦρα ἄλλη, ἐξυπνοτάτην, καὶ τὴν ἐδημοσίευσα εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον· ἐκ τούτου ἡ ἀπορία σου) *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* (ἐγέλασα κ' ἐγώ. . .) *Σμυρνιωτάκι* ([Ε] κρῖον εἰμπορεῖ νὰ κάμνῃ· ἀλλ' αὐτὰ ποὺ γράφεις τὰ εὕρηκα θερμότατα καὶ ἄξια τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης σου· σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον ποὺ ἐζήτησες) *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου*, *Κλάδον Ἐλαίας*, *Πίθηκον τοῦ Βορνέου* (προσπάθησε νὰ παρηγορηθῇς τώρα, μὲ τὴν παράτασιν τῆς προθεσμίας τοῦ Ἑσπεριδώματος) *Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ* (ἔστειλα) *Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας* (πῶς διεσκέδασες εἰς τὸ après-midi;) *Ἐρυθρὸν Νέφος* ([ΕΕΕ] δι' ὅσα ὡραῖα γράφεις περὶ τοῦ ἐγκλήματος τῆς «Λορελοῦ» καὶ τῆς Καλλ. Ἐκθέσεως) *Σμυρναϊκὸν Κόλπον*, *Ζαππίδα* ([5Ε] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν· λαμπρὰ ἡ συλλογὴ τῶν Π. Πνευμάτων, ἀλλὰ δὲν συμφωνῶ μὲ ὅσα γράφεις σχετικῶς μὲ τὴν φίλην σου· αἱ ἀρχαῖαι ἔλεγον ἀπεναντίας «ὑμνοις ὑμνῶ ἀεὶ πελάζει·») *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας* (μὰ ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ μικρὰ Βιλελμίνα;) *Τράταν τοῦ Εὐρίπου* (νὰ ἔλθῃς καὶ νὰ μὴ σε ἰδῶ! κρῖμα!) *Ἡρωΐδα τοῦ Ζαλόγγου* (Βραβεῖον ἔστειλα· Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου (ἐπίσης) *Ἄναυρον* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Μέλανα Ἀδάμαντα* (ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶναι συνδρομήτρια·) *Λειμωνιάτικον Ἥλιον* (ἔστειλα·) *Κάκιαν* (δὲν πειράζει· φθάνει ποῦ ἔγινες καλά·) *Μαύρην Χλόην* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἔγκαιρον ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς· πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς μας φίλης!) *Ἐπιμελῆ Μαθήτριαν* (ἐλπίζω, ὅτι οἱ «Μικροὶ Βοσκοὶ» θὰ σου ἀρέσουν πολύ· μὰ γράφε μου λοιπὸν συχνότερα!) *Ἐξόριστον Ναπολέοντα*, *Σὶρ-Λὰ-Φαλουὰζ* (ἐλήφθη·) *Ζῶρζιλλα* (ἔστειλα·) *Ἀγγελικὴν Γιοβανάκη*, (βεβαίως τὸ Δελτίον τῆς Ἐγγραφῆς δὲν εἶνε ἀπαραίτητον·) *Φιλοπάτριδα Ἰάδα* (εἰς τὸ προσεχές·) *Πέτραν Σκανδάλου* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *16 Νοεμβρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Ἰανουαρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παίζεται ἐν τῷ Ἱερατείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

563 Συλλαβόγριφος.

Εἷς ἐξαῖος διαβασμένος θὰ φυτρώσῃ μέσ' στὴ [μέση
Ὅταν τις εἰς δύο γέλια ἓν τετράποδον προσθέσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου

564. Στοιχειόγριφος

Σὰν ἔχω τὸ κεφάλι μου εἶνε οἱ νεκροὶ κοντά μου.
Καὶ μὲ βελόνα, κεφαλο, θὰ κάνω τὴ δουλειά μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόπαιδος

565. Τονόγριφος.

Εἶμαι φυτὸν εὐῶδες, σαρέσει ἡ μυρωδιά μου,
Ἀλλὰ μὴ μὲ πειράζῃς, ἄσε με στὴ δουλειά μου,
Διότι ἂν θελήσῃς νὰ με ὀξυτονίσῃς,
Πολὺ θὰ με φουρκίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου.

566. Δικτυωτόν.

1.— Εἰς τὴν ράχιν μου ἐπάνω βάρος ἀρκετὸν [σηκόνω.
2 — Εἶμαι λέξις τοῦ προσώπου ἕνα μέλος παρι- [στῶσα
3.— Νὰ σε κάμω νὰ λυπῆσαι ἐγὼ πάντα κα- [τορθώνω.
4.—Γιὰ νὰ μέχῃς, πρέπει νἄχῃς τὰ μυαλὰ σου [τετρακόσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου.

567. Κεκρυμμένη γωνία.

1.— Τίγρις εἶνε ποταμὸς καὶ θηρίον.
2 — Ὁ Γιῶργος ἀγαπᾷ νὰ ψεύδεται, μολονότι τόσας φορὰς ἐπεπλήχθη ὑπὸ τῶν γονέων του.
3. — Ὁ Λούκουλλος ἦτο λίαν καλμαργος.
4.— Εἰς τὴν πλατεῖαν σήμερον παιανίζει μουσική.
5.— Πίνδος εἶνε ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου.

568. Μωσαϊκόν.

Ἡ Μενεξεδένια καὶ ὁ Σκανδαλιάρης.
Μανδαρινοφάγος, Νέμος καὶ ἡ Σκνίπα . . .
Ἀπὸ τούτους ὅλους ἕνα γράμμ' ἂν πάρῃς,
Θεύρεις τί θὰ κάμῃς; στὸ νερὸ μιὰ τρύπα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου.

569. Μαγικὴ Εἰκών.

— Τί ἔπαθες, παιδί μου, καὶ εἶσαι ἔτσι φοβισμένος; λέγει ὁ κ. Μ πρὸς τὸν μικρὸν υἱόν του Ὀρέστην.

— Νά, μπαμπᾶ . . . εἶδα ἕνα πρᾶγμα . . . ποὺ μ' ἐτρόμαξε πολύ . . . μὰ πάρα πολύ.

— Καὶ τί ἦταν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Νά... θαρρῶ... πῶς εἶδα... ἕνα... ἕνα ..

— Δυστυχῆ Ὀρέστη! ὁ φόβος σου δὲν σᾶφινει νὰ ὁμιλήσῃς!.. Τόσες φορὲς σ' ἐσυμβούλευσα νὰ μὴ φοβᾶσαι καὶ συ . . . τὰ ἴδια! Μά τί εἶδες, τί σου ἐφάνη ὅτι εἶδες;

Ἀλήθεια, τί του ἐφάνη ὅτι εἶδε;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου.

570. Παίγνιον.

Ἡ ἐκμηδένισις τοῦ πέντε.—Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ διαταχθοῦν τὰ πέντε αὐτὰ γραμμίδια, ὥστε νὰ σημαίνουν μηδέν; | | | | |

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου.

571. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.

Λάβε τὰ πρῶτα γράμματα λέξεων μερικῶν
Νὰ κάμῃς ἕνα κύριον ὄνομα ἀρσενικόν.
Νῆσός τις μὲ τὰ δεύτερα εὔκολα σχηματίζεται
Καὶ μὲ τὰ τρίτα βασιλεὺς ἀρχαῖος ἐμφανίζεται:
1. Ἄνθος διατηρούμενον πολύ.— 2, Σκάφος μακρύ.— 3, Δένδρον τοῦ θουνοῦ.— 4, Φυτὸν ἀνερπυτικόν.— 5, Σύνδεσμος.— 6, Οἰκιακὸν σκεῦος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου.

572. Φωνηεντόλιπον.

δς - σγσς - μτνσ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόπαιδος.

573. Ἰνδικὸς Γρῖφος.

Κ4 (ἐπίθετον) κ5 (οὐσιαστικὸν) κ4 (ἐπίθετον) ω2 (οὐσιαστικόν.)

Ἐστάλη ὑπὸ Γερασίμου Καφουλάνη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 39

442. Πλίνθος (πλὴν θῶς) — **443.** Φολόη. — **444** Ἀδάμ. Ἀμμα.

445 Γ Η Ρ Υ Ο Ν Η Σ
Α Ι
Ι Ο
Λ Α Θ Δ Ι Κ Ω Ν
Μ Σ Ρ Η
Μ Ι
Ω Ω
Ν Ν

446. Οὐ θέμις ψεύδεσθαι. — **447.** 5χ6 : 3—4 +2+1—7+ 8χ9 = 90. — **448.** 450. 1. Σκότος κότος, κόρος, δρος, δσος, σός, δς, ὡς, φῶς. 2. Φῶς, ὡς, ὃς, σός, σᾶς, μᾶς, μά, ἅμα, ἄρα, Ἥρα, ἦρ, ἀήρ, Ἀσήρ, ἀστήρ. 3. Ἀστήρ, Ἀσήρ, ἀήρ, ἦρ, Ἥρα, ἅοα, ἀρά, ἀλλά, ἀλλᾶς, ἄλας, ἄλος, ἥλος, ἥλιος. — **451.** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Τ σχηματίζεται ἡ Μεοοστιχίς: ΜΕΜΦΙΣ (τοΜος κτΕίς, ἀτΜός, τάΦος, τεΙνω, τόΣος.)— **452.** Ἀδικωμαζώματα διαβολοσκορπίσματα. — **453.** Κάλλιστον ἡ παιδεία κτῆμα βροτοῖς

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ οἱ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.*]

Ἀντὶ Ἑλληνικῶν ἢ Κρητικῶν γραμματοσήμων προσφέρονται σπάνια ξένα. Ἀπευθυντέον: Γεώργιον Ι. Τρακάκην, ὁδὸς Ἀθηνῶν 16 Πειραιᾶ. (Β — 77)

ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἑξῆς: **4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἑξῆς: **1. 3. 8. 9. 12.13.14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. **3**. — Χρυσόδετος φρ. **6**.

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1899, 1900 καὶ 1901, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7.—Χρυσόδετος φρ. **10**.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.